

ské z toho důvodu, že proň není ani v domovském zákoně č. 105/63 ř. z., ani v chudinském zákoně č. 59/68 č. z. z. podkladu, šlo o jiný právní důvod, než ze kterého se nyní lékař domáhá náhrady na stěžující si obci. Skutečnost, že stěžující si obec jest jak obcí pobytu, tak i domovskou obcí ošetřovancovou a že proto by obec pobytu mohla mít postih jen sama proti sobě, takže se jí efektivně jako obci pobytu náhrady nedostane, nečiní ještě z nároku, proti ní na základě § 11, odst. 2 zák. č. 114/29 Sb. uplatňovaného, nárok proti obci domovské, opírající se o zákon o domovském právu, nehledíc ani k tomu, že regres obce, v níž nemajetný ošetřovanec bydlí, neomezuje se na regresní právo proti domovské obci ošetřovaného, nýbrž přísluší proti každému, kdo platí je povinen. O věci rozsouzené lze mluvit jen, je-li tu naprostá identita věci sporné a sporných stran. V daném případě je identita sporných stran nepochybná a nepopřena. Identická je sporná věc, jsou-li veškeré znaky, které ji charakterisují, stejné a nezměněné tak, že je faktická a právní situace totožná; tomu však v daném případě, jak shora uvedeno, není.

Nález ze dne 16. října 1937 č. 1961/35-3.

1. Zákonem poskytnutá výsada povinného pojištění u pojišťoven uvedených v §§ 24 až 27 poj. zák. č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928 není dána u pojišťoven, o nichž jedná § 28 až § 29 a) poj. zák.

2. Členství v zapsané pokladně pomocné vzniká přijetím přihlášky se strany této nemocenské pojišťovny, jež je oprávněna odmítnouti přihlášky osob povinně pojištěných.

Zákon o sociálním pojištění stojí podle celé své tendence na zásadě sjednocení nemocenského pojištění a jako nositele pojištění uvádí v první řadě okresní nemocenské pojišťovny, které zásadně mají úkoly s pojištěním spojené prováděti. Jako výjimku z této zásadní příslušnosti k okresní nemocenské pojišťovně uvádí pak tři hlavní druhy jiných nositelů pojištění.

U těchto pojišťoven uvedených v §§ 24—27 jde o pojištění obligatorní na rozdíl od pojišťoven, o nichž se jedná v §§ 28—29 a) [spolková nemocenská pojišťovna (§ 28), zapsané pojišťovny pomocné (§ 29, 29 a)], u nichž zákon neposkytuje výsadu povinného — *ipso iure* — pojištění. U pojišťoven posléze uvedených nejde tedy o pojištění *ex lege* jako u pojišťoven zmíněných na prvním místě. V daném sporu jde o zapsanou pojišťovnu pomocnou podle § 29 zák. č. 21/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. Podle tohoto ustanovení zapsaná pokladna pomocná, zřízená podle zákona ze dne 16. července 1892 č. 202 ř. z., které bylo před 1. červencem 1919 uděleno osvědčení podle § 7 tohoto zákona, může rovněž i nadále pojišťovati osoby povinně pojištěné pro případ nemoci s účinkem, že osoby ty nemusí býti pojištěny u příslušné okresní nebo zemědělské nebo závodní nemocenské pojišťovny, za dalších

předpokladů tam stanovených. Z ustanovení tohoto vyplývá, že pojišťovna může i nadále pojišťovati osoby povinně pojištěné, ale nemusí. Členství v pojišťovně nemůže tu nastati bez ujednání mezi zaměstnavatelem a pojišťovnou, resp. bez přijetí přihlášky, při čemž ovšem dalším předpokladem pojištění je souhlas pojištěncův ve smyslu § 30 poj. zákona. Jestliže tedy podle ustanovení stanov pojišťovny rozhoduje o přijetí přihlášek zaměstnanců k pojištění představenstvo pojišťovny, nelze tvrditi, že by ustanovení to odporovalo zákonu. Máť tu podle toho, co právě dovozeno, přihlášku pojišťovnou přijatá význam konstitutivní.

Je tedy zapsaná pojišťovna pomocná (§ 29 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb.) oprávněna odmítnouti přihlášky osob povinně pojištěných.

Nález ze dne 20. října 1937 č. 5062/35-4.

Z finanční judikatury nejvyššího správního soudu.

V oboru zvláštní daně výdělkové má pro otázku zdaňování fondů zásadní význam nále z 13./X. 1936 č. 15. 233/36, který v obsírném odůvodnění, které pro rozsáhlost nemožno tu reprodukovati, dochází k závěru, že přesunuje-li se nezdaněný zvláštní rezervní fond do všeobecného rezervního fondu, zakládá přesun ten v roce, v němž je proveden, povinnost k dodatečnému zdanění přesunovaného fondu; děje-li se však takový přesun ze zdaněného zvláštního fondu, že ku zdanění dojiti nemůže. Při přesunu ze smíšeného (částečně zdaněného, částečně nezdaněného) fondu, rozhoduje pro otázku dodatečného zdanění, která část takového fondu (zda zdaněná či nezdaněná) byla přesunuta. Nález z 26./X. 1936 č. 20.531/32 vyslovuje, že výtěžek z budov, vylučitelný podle § 79, písm. b, ze základu zvláštní daně výdělkové, nelze snižovati o výdaje spojené s udržováním budov a obsažené v účetní závěrce jako režijní položka. K tomuto resultátu dospívá soud následující úvahou:

Základem zvláštní daně výdělkové za určitý berní rok podle § 76 odst. 2. a § 77 odst. 1. zák. o př. d., jest podle ustálené judikatury tohoto soudu (srov. nále z, Boh. F 6595) ryzí výtěžek, docílený v případě vlastního provozu podniku provozováním tohoto podniku v rozhodném obchodním období, a východiskem a podkladem pro zjištění tohoto ryzího výtěžku je výsledek, vykázaný v účetní závěrce podniku, který se upraví podle zvláštních předpisů §§ 78 — 82 téhož zákona, připočtením nebo vyloučením položek tam vyznačených, resp. způsobem tam normovaným.

Z uvedených ustanovení, modifikujících zásadní ustanovení § 77 odst. 1., že ryzím výtěžkem jako základem pro vyměření daně jsou bilanční přebytky, přichází v daném případě v úvahu usta-